

www.galarna.si

Ruth M. Lerga: *Cuando el corazón perdona*

Prevod: Maja Brodschneider Kotnik

Copyright © Ruth Moragrega Lerga, 2012

Published by arrangement with Ediciones B. S.A., Spain.

*Published by arrangement with International Editors' Barcelona
working in conjunction with Prava i Prevodi.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŽ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano
uprizorjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem,
javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega
dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku,
vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim
dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.134.2-3

LERGA, Ruth M.

Ko srce oprostí / Ruth M. Lerga ; [prevod Maja
Brodschneider Kotnik]. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig,
Založba KMSŽ, 2016. - (Trije mušketirji ; knj. 1)

Prevod dela: Cuando el corazón perdona. - 250 izv.

ISBN 978-961-6982-89-4 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 89253889

Ruth M. Lerga

KO SRCE OPROSTI

Trije mušketirji: 1. knjiga

Za Olallo, ker je razumela vse moje dvome, ker mi je odgovarjala na tisoče elektronskih sporočil, polnih negotovosti, ki sem ji jih pošiljala, in ker me je ob mojih lastnih napakah nasmejala. Ker je ta roman skoraj toliko tvoj kot moj.

*Zaslužiš si živeti najlepšo ljubezensko zgodbo na svetu.
Rada te imam, xiqueta.*

Zahvale

Toliko vas je, ki se vam moram zahvaliti za pomoč, da bi potrebovala več tisoč strani, če bi vas želela vse omeniti, tako da mi, lepo vas prosim, odpustite, ker vas bom skoraj pol izpustila.

Zahvaljujem se Ediciones B, Marisi Tonezzer in celotni ekipi Vergare, ker ste verjeli vame, mi dali izjemno priložnost, ker sem bila zaradi vas najsrečnejša ženska na svetu, ko sem to najbolj potrebovala.

Zahvaljujem se tudi Rinconu de la novela romantica, ki je organiziral tekmovanje ljubezenskih romanov, ker verjamejo v romantične zgodbe in v ljubezen. Če ne bi bilo vas, bi moj roman še vedno tičal globoko zakopan v mojem računalniku v skriti datoteki. Hvala vam, da ste me izbrali, me podpirali in me vodili. Naravnost čudoviti ste in svoje delo opravljate neverjetno dobro. Nikoli ne opustite svojega poslanstva, lepo prosim.

Hvala vsem ženskam na forumu RNR za vse nasvete, ki ste mi jih dajale, za vsa ‚živčkanja‘, ki ste jih podpirale. Vseh vaših imen žal tukaj ne morem omeniti, ampak ve zagotovo veste, kdo ste. Vse vas imam zapisane globoko v srcu, in čeprav vas je toliko, je teža, ki jo nosim z vsemi vami, lahkotna.

Hvala tudi Charlieju, kajti zmeraj ko se spomnim na katerokoli anekdoto iz preteklosti, pa naj bo še tako stara, je on vedno tam, ob meni, in me podpira. In tudi njegovi čudoviti ženi, ki me podpira v vsem.

Hvala moji mami, ki mi je vlila ljubezen do besed in do ljubezenskih romanov. In mojemu očetu in sestri in svaku, da ste me podpirali in mi vlivali moči.

Hvala tudi Mar za vse poljube in objeme, ki mi jih pošilja, in za ljubezen, ki jo čuti do mene.

Hvala tudi Angelu, ki me prav vsak dan nauči kaj novega, tudi ko se prerekava kot zmešana, kar je prava zgodba LJUBEZNI.

1

London, konec marca leta 1823

Nicole se je zelo dobro zavedala, da je bilo njeno vedenje tistega dne takšno, da bi ga lahko označili predvsem kot nesramno. Vendar pa krivda nikakor ni bila na njeni strani, je razmišljala, ampak je bil kriv vikont Sunder, ki je iz nje vedno izvabil samo najslabše. Ko omenjeni vikont ni bil navzoč, se je vedla z vso ustrežno eleganco. A v hipu, ko se je gentleman, o katerem govorimo, pojavil, je znova postala napadalna.

Usedla se je na posteljo. Zelo dobro je vedela, kaj ji je to noč kradlo spanec, kajti vsakič je srečanju z njim sledila neprespana noč. In zaradi okoliščin, v katerih sta se znašla v zadnjem času, se je to spreminjalo v vse pogostejšo motnjo. Vstala je in z vitkimi nogami

oddrsala do ogromne omare, ki je bila prislonjena ob stransko steno sobe, in iz nje privlekla čutarico z viskijem in kozarec. Če bi njena mati, lady Evelyn Saint-Jones, vojvodinja vdova Stanfortska, vedela, da ima v svoji sobi skrito majhno zalogo te jantarne tekočine, bi jo živo odrla. Njena mati je bila zelo stroga glede vsega, kar je zadevalo protokol in družbene norme, in viski nikakor ni sodil na seznam pijač, ki so bile sprejemljive za dame. Tudi njeno vedenje tega dne ni bilo v skladu z osnovami, ki jih je zahteval prav vsak spodoben bonton.

Postregla si je z majhno količino viskija in znova pospravila stekleničko za škatle, v katerih je imela pospravljene klobuke. Tako je bila skrbno skrita. Potem se je vrnila v mehko posteljo, se udobno namestila in srknila majhen požirek. Alkoholna pijača jo je ožgala po grlu, vendar pa se je ob toploti, ki jo je oblila ob pitju pijače, skoraj v hipu sprostila.

Zjutraj tistega dne so krstili Alexandra, dediča njenega brata Jamesa, vojvoda Stanfortskega, in Judith, njene svakinje in prijateljice. Nicole je bila ponosna botra in je med krstom stala ob srečnih starših ob krstilniku v katedrali svetega Pavla, v kateri so krstili čisto vse pripadnike družine Saint-Jones, rojene po letu 1710, ko je bila cerkev zgrajena. Tik ob to malo skupinico ljudi se je postavil boter, lord Richard Illingsworth, Judithin brat.

Tudi kralj George IV. je med krstom opazil, da se med njima nekaj dogaja. In če je Prinny zaznal napetost, ki se je nabrala med botroma novega markiza Wilerbroughskega, potem je to zagotovo opazilo tudi vse plemstvo, ki se je tam zbralo. Zato sta brez dvoma kaj kmalu oba postala predmet zlonamernih komentarjev in opravljanja, kar pa je bilo v tistem času pravi nacionalni šport. Nicole je uživala v nepomembnih čvekah kot katerokoli drugo človeško bitje, vendar pa je sovražila zlonamerne izmišljotine, za katere se je zdelo, da so se po plemiških salonih v zadnjih letih nenormalno razmnožile in prizadele vsakogar, ki je bil predmet obrekovanja.

Vrnila se je v sedanost. Ne bi smela biti tako impulzivna, a kaj ko ... no, kot sem že rekla in kot je bilo res: Richardu je vedno uspelo povleči iz nje samo najslabše. Čeprav, je pomislila otožno, ni bilo vedno tako.

Zmajala je z glavo, da bi se otresla vseh spominov čase z njim, ko je bil odnos med njima boljši. Ponovno si je zataknila uporen koder las za uho in znova srknila požirek.

Glede na to, da sta se vojvoda in vojvodinja poročila v ozkem zasebnem krogu, kar je silno presenetilo vse, ki so takrat nekaj pomenili v Angliji, so se tokrat vsi takoj odzvali vabilu na krst, da bi bili prisotni na krstu

svojega prvega naslednika. Vojvodska hiša pa je vabila razposlala praktično vsem rodbinam s plemiškim poreklom v državi. Če kdo ni prišel na poroko, je bilo še sprejemljivo, ampak če se nisi odzval povabilu na krst, je bilo to nekaj povsem nedopustnega. Tako da se je, čeprav se marca sezona še ni začela, praktično vse plemstvo že preselilo v prestolnico. Zato je bilo celotno plemstvo tisto, ki je bilo priča njeni najslabši možni različici nevljudnega vedenja.

To jo je vrnilo nazaj na začetek: ne bi se smela tako vesti. Niti njen brat James niti Judith ji med bohotnim banketom, ki sta ga priredila v svojem domu na ulici Park Lane, nista čisto nič očitala. Oba sta namreč zelo dobro poznala nesrečno zgodbo Nicole in Richarda in sta se zavedela, da sta deloma tudi onadva kriva za to. Vendar pa to ne spremeni dejstva, da je ona zlorabila njuno zaupanje. Morala bi biti diskretnejša. Prekleta naj bo ta njena impulzivnost.

Njena mati, ki je za razliko od drugih vedno razmišljala o tem, kaj bodo rekli ljudje, si je vso pot do novega doma na trgu Grosvenor Square, kamor sta se preselili obe po Jamesovi poroki, da bi novima vojvodskima zakoncema omogočili zasebni prostor, očitala, da se ni z lordom Richardom bolje razumela in zakaj je morala v javnosti vedno jasno pokazati, kako malo skupnega ima z njim. Če bi njena mama vedela ... če bi njena mama vedela vsaj kaj malega o njuni

zgodbi, bi jo kap. In če bi vedela za vse, kar se je med prejšnjo sezono zgodilo med njenima otrokoma in otrokoma lorda Johna, grofa Westinskega, bi si v istem trenutku hotela vzeti življenje.

Ni si mogla pomagati, da se njene misli ne bi vračale k poljubom, ki sta si jih izmenjala z Richardom. Ob njem se je počutila čisto drugače, spoštovano, čudovito ... ženstveno. Ob Richardu Illingsworthu se je Nicole počutila ženstveno, česar v njej ni vzbudil prav noben drug gentleman.

Ko je izvedela, da ji je Richard dvoril samo zato, da bi se maščeval Jamesu, ker se je ta zapletel v afero z njegovo sestro Judith, se je Nicole počutila skrajno ponižano. Ni mogla verjeti, da so bili vsa čarobnost in vsi tisti neizrekljivi občutki, ki jih je doživela z njim, ena sama velika laž in sprenevedanje. Zavedajoč se, da njemu vse tisto, kar se je zgodilo v tistih dveh tednih, ko je izkusila toliko najraznovrstnejših novih in neverjetnih občutkov, ni pomenilo nič, ji je popolnoma strlo srce.

Spet se je je polastil občutek sramote, ko se je zavedela, da je bila zavedena. Vsi so zelo dobro vedeli, kaj se je dogajalo, tako James, Judith in tudi Richard. Samo ona je bila v oblaku popolne nevednosti. Brat James jo je poskušal opozoriti, ampak ona, ponosna, kot je bila, ga ni hotela poslušati.

Šele zdaj ji je postalo jasno, kako zelo neumna je bila. Še sreča, da se ni zaljubila vanj. V nasprotnem primeru bi bil ta udarec veliko okrutnejši oziroma, preprosto rečeno, neznosen. Vendar pa si je globoko v sebi morala priznati, da je le malo manjkalo, da ni omedlela od ljubezni. Res zelo malo.

In če je si je priznala ali ne, je nanj stavila veliko upov. Richard je bil prvi moški, za katerega bi lahko rekla, da je tak, kot si ga je želela. Vse do tistega trenutka je bila ideja o tem, kakšen bo njen mož, povsem abstraktna, toda vikont Sunder se je spremenil v povsem realno možnost. Bil je inteligenten moški, ugleden, z nazivom in bogastvom, odgovoren in predvsem moški, ki je v njej videl nekaj več kot zgolj puhloglavo novinko. Vse to je povzročilo, da je v njem videla nepogrešljivo partijo za svojo zakonsko zvezo. In vse to se ji je pred očmi sesulo kot hišica iz kart zaradi njene navade, da je prisluškovala, ko ne bi smela. Ne, se je popravila, vse se je razblinilo, ker je bil on lažnivec in goljuf in ker se je poigral z njo.

Res je bilo, da se je Richard poskušal opravičiti, vsaj na začetku, a ga je ona zavrnila in ga ni želela poslušati, kadarkoli sta se srečala. Tako da je on, ko je videl, da jeza v njej ne bo popustila, prenehal poskušati in vztrajati. Njen prizadeti ponos ji je ves čas prišepetaval

in jo podpihoval, da jo je prehitro prenehal prositi odpuščanja. Zato je vedela, da se do konca sezone nikakor ne smeta srečati. Seznanjena je bila, da je bil v mestu, ker je to izluščila iz komentarjev svojih prijateljev, kajti vse ženske med sedemnajstim in stotim letom so bile napol zaljubljene vanj, še toliko bolj zdaj, ko se je drugi zlati samski moški, vojvoda Stanfortski, poročil, in to celo iz ljubezni. Zelo jo je togotilo, ko je videla vsa ta dekleta, kako so se, takoj ko je vstopil v prostor, začela močno pahljati. Mnoge so strmele vanjo z neprikrito radovednostjo, a nihče ni vedel, zakaj je Sunder prenehal dvoriti Nicole Saint-Jones tako iznenada, kot je začel. Na osnovi nekega tihega soglasja nihče od njiju ni želel nikomur zaupati čisto nič na to temo.

Ko se je sezona končala, sta se obe družini preselili vsaka na svoje družinsko posestvo. Ampak glede na to, da sta bili obe posestvi oddaljeni eno od drugega zgolj petnajst minut ježe s konjem, je slišala o njem skoraj vsak dan, pa najsi je bilo to prek njenega brata in Judith ali prek komentarjev služinčadi. Zato je bila, čeprav ga ni videla vse od rojstva svojega krščenca, kar je bilo pred skoraj petimi meseci, v čisto vsakem trenutku seznanjena s tem, kaj počne in s kom. Zato ji je bilo še toliko težje prebroditi vse skupaj in nadaljevati z življenjem.

In zato se je danes vedla tako neprimerno, kot se je.

Ponovno je vzela kozarec z nočne omarice in srknila požirek. Ves čas obreda ga je prebadala s pogledom, kot je počela prav vsakič, ko sta se srečala v domu njenega brata in njegove sestre, kamor sta hodila obiskovat dojenčka, kar je bilo zelo pogosto, in zaradi česar sta se potem seveda tudi pogosto videvala. Jasno je bilo, da je Richard oboževal tega otroka. Bilo je prav neverjetno, kako je samski moški gledal tole bitjece, ne glede na to, da je bil resnično očarljiv dojenček. Njej ni nikoli namenil takšnega pogleda.

Hudiča, da se je spet morala vrniti na to temo. Ne, in še enkrat ne. Ne, Nicole si nikakor ni želela, da bi jo vikont gledal s pogledom, ki bi bil tako poln občudovanja. Želela si je, da je sploh ne bi gledal. Čisto zares. Absolutno ne. Kot da bi se ponorčeval iz nje, se ji je želodec skrčil od hrepenjenja, ko je samo pomislila na možnost, da bi ji utegnil nameniti občudujoč pogled.

Hrepenenje je bilo še ena izmed stvari, ki jih je bilo treba dodati na seznam vsega, kar se je naučila od vikonta, poleg ponižanja, hinavščine in jeze.

Toda strast je bila resnična. Prepričana je bila, da se ni niti najmanj pretvarjal, medtem ko jo je poljubljal. To je lahko čutila. In ne samo zaradi očitnega poželenja, ki ga je začutila ovitega v vroč objem, ampak zato, ker ji je to govoril notranji čut. Ženska to preprosto lahko

začuti in prepozna. In Richard si jo je želel, pa naj mu je to bilo prav ali ne.

Čeprav problem nikakor ni bil v tem, kar je čutil, ampak v tem, kar je povzročil, da je čutila ona. Že prej je kdaj dobila kakšen poljub ob določeni priložnosti, vendar nikoli ni čutila nobene nuje po ... ni vedela točno po čem, vendar pa je bila prepričana, da je to bil razlog, zakaj so bili ljudje presenečeni, ko so ju zalotili na vrtu družine Tremaine. In to je še dodatno podžgalo Nicolino radovednost. Pa vendar je tudi sama morala priznati, da njena radovednost pogosto ni bila ravno dober svetovalec, saj jo je velikokrat spravila v zmedo in težave, in to več kot zgolj ob eni priložnosti.

Zavzdihnila je. Če je bila nespečnost zadnje noči znak, da se bo to zgodilo prav vsakokrat, ko bo v času sezone naletela nanj, potem ji je nekaj govorilo, da bo to leto bolj malo spala. Popila je še tisto malo viskija, kar ji ga je ostalo v kozarcu, se znova ulegla v posteljo in upala, da jo bo utrujenost zazibala v spanec.

Lord Richard George Illingsworth, vikont Sunder in dedič grofije Westin, je jezdil, kot bi v tistem trenutku hudič vodil njegovo dušo proti njegovemu posestvu Berks. Na *Faustovem* hrbtu, prečudovitem temno rjavem žrebcu, ki ga je sam udomačil, je jezdil tistega soparnega dne, ki bi moral biti slavnosten, a se je sprevrgel v pravi pekel zaradi *vljudnosti* njegove svakinje

in prijateljice njegove sestre Judith. Ali če povemo z drugimi besedami: sestre vojvoda Stanfortskega, Jamesa, njegovega najboljšega prijatelja. Nicole Saint-Jones.

Moral bi ostati v mestu in tam prenočiti ter se naslednje jutro odpraviti v Westin House. Toda že sama ideja, da bi bil v istem mestu s tisto čarovnico z zelenimi očmi in ognjenimi lasmi, je v njem zanetila požar besa. London je bil zanju pretesen. Še celotna Anglija ni bila dovolj velika za oba.

Pa vendar si je moral priznati, da je bil pretežen del krivde za to nevezdržno situacijo, v kateri se je znašel z damo, njegov, če ne celo vsa krivda. Ko je izvedel, da je njegov najboljši prijatelj James zapeljal njegovo sestro Judith in da se ona ni želela poročiti z njim, a hkrati tudi ne prekiniti romance med njima, se je Nicole približal, da bi ju s tem opozoril. Če se vojvoda ni vedel do njegove sestre na časten način, potem se tudi on ne bo do njegove.

Vendar se je držal znotraj omejitev. Preklet naj bo, če se ni. Vedel se je kot gentleman in ni šel dlje kot do nekaj poljubov, čeprav ga je to skoraj stalo duševnega zdravja. Izkazalo se je namreč, da je dekle izjemno, in to, da se je zadrževal, da je ni slekel, da bi začutil njeno golo kožo, da ni poljubil prav vsakega centimetra njenega telesa, je bilo pravo mučenje.

Njegov kolega v hlačah se je predramil, ko se mu je v mislih pojavila podoba omenjene vesele dame. Nelagodno se je premestil na stolu in se poskušal prisiliti, da bi se sprostil.

Mogoče se ne bi smel tako temeljito zaplesti z njo. Doseči je hotel samo, da bi Stanford vedel, da je njegova sestra Nicole zaljubljena vanj. Resnici na ljubo je moral priznati, da je bila novinka in devica zelo preprost plen za nekoga tako izkušenega, kot je bil on. Že od začetka mu je bilo jasno, da bi jo utegnil prizadeti, vedel je, da obstaja možnost, da bo s tem povzročil škodo.

Ampak ne glede na to, kako zelo jasno mu je bilo, da jo lahko s tem prizadene, ni bil pripravljen na mešanico občutij, ki jih je opazil na mladenkinem obrazu, ko je izvedela za njegovo potegavščino: mešanico groze, nezaupljivosti in obupa. Ta izraz na obrazu ga je pogosto preganjal in podpihoval v njem občutek krivde.

Poskušal se ji je opravičiti, a kaj ko ni hotela govoriti z njim. In to je bil razlog, da je odnehal. Če Nicole ni želela sprejeti njegovega opravičila, ni mogel narediti prav veliko. Čeprav to nikakor ni pomenilo, da ga je ignorirala. Niti slučajno. To bi bilo preveč preprosto. Tako kot ga je tistega dne, ga je vsakokrat, ko sta se njuna pogleda srečala, napadla z besnim pogledom. Jamesova sestra ni mogla biti šibkega značaja, ne, nikakor. Bila je pristna neukročenka.

Vso sezono so vsi imeli polna usta njenega nasršenega vedenja, kar je postajalo predmet najslastnejših in najhujših obrekovanj v Londonu. Vse zmajevke, kot jih je poimenoval on, so širile novice o njenem nenavadnem odnosu, da je odmevalo po vsej okolici, in povzročale, da so govornice o dekletu in njem nenehno krožile med ljudmi.

Po številnih divjih pripetljajih med njima prejšnje leto se je odločil, da se bo dodobra seznanil s tem, kaj naklepa, da bo tako lahko pobegnil pred njo kot pred kugo. A kaj ko sta se bila na družinskih srečanjih tako rekoč prisiljena videvati. Prav tako med obiski malega Aleksandra.

Ko je pomislil na svojega krščenca, se mu je razpoloženje v hipu izboljšalo. Kako je bilo mogoče, da je imel tako zelo rad to majceno bitje, ki ni naredilo čisto nič, da bi si to ljubezen prislužilo? Ta dojenček ni govoril, komaj kaj je jokal, večinoma je le jedel in spal. Kljub vsemu temu pa se je Richard zelo jasno zavedal, da bi zanj umrl, ne da bi prej pomislil.

Moral bo imeti svoje otroke. In ne samo zato, ker je bil prisiljen na svet spraviti svojega dediča, pač pa predvsem zato, ker si ga je sam čisto zares želel. Vrnitev njegove sestre iz Amerike pred dvema letoma je v njem vzbudila občutek družinskega človeka, za katerega prej ni vedel, da prebiva v njem.